

Ένας εύζωνας Χειμαριώτης
κι' ένας ξερόρος σαν 'Αξιώτης.

X.—Γιά σου όρέ! πώς τὸ περνᾷς, πῶς γίνεσαι, τί κάνεις;
τόσον καιρὸ δὲν τὸ βλεπεῖς ἐδῶ, πῶς δὲν ἐφάνης;
A.—'Ιντάθελες νὰ γίνουμουν; δὲν ξέρεις; νύχτα μέρα
δὲν μᾶς ἀφίνουν μιὰ ἰχιά νὰ πάρουμε ἀγέρα.
Πότε μὲ τὸ ἀπέλο τους, πότε μὲ τὴ θεοδώρα,
τσαί δός του πῖο ἀρι' μῆσι τσαί διάννα πᾶσα ὦρα.
X.—'Ορέ τὰ δρέφι πῶς τὸ λῆς, πῶς νὰ τὸ κρίνης ἔτσι;
κοντὰ μου ψύγα νᾶρχεσαι νὰ τῶς ἔνα γκιουβέτσι,
κι' ἐκεῖ νὰ τὸ μιλήσουμε
A.— Μὰ ἴντα θεὸ γὰ ποῦμε;
εἰπά σου, γυιέ μου, πῶς ἐμεῖς πολὺ κακοπερνοῦμε.
Τσαί δὲ θεωρῶ πῖα τὴ στιγμή τὸ τακτικὸ ν' ἀφήσω,
νὰ πᾶω 'στὴν πατριδα μου τσαί ἡσυχος νὰ ζήσω.
X.—'Ορέ πατριδα μὴν τὸ λῆς, οὐλο πατριδα εἶναι,
μὴ φύγης ἀπ' τὸ τακτικὸ, ἔλα, μαζί μου μείνε,
νὰ τρέχης πάντα 'στὸ βουνό, τὸ κλέφταις νὰ τσακῶνης
νὰ τὸ γροικᾷς πουρνὸ πουρνὸ πῶς τραγουδεῖς ἰδγκιόνης!
A.—Κὰ ἴντα θὰ μοῦ κάμουνε οἱ γκιόνιδες ἐμένα;
μὰ μηδὲ κλέφτη θέλουμουν νὰ ξάνοιγα κανένα.
X.—'Ορέ 'στὸ τακτικὸ ἐσὺ νὰ ἦσαι πέντε χρόνια,
νὰ γλιέκης πῶς νὰ γίνεσαι ψύγα σαν τὰ κρικόνια!
A.—Βοή ποῦ μοῦρθεν! ἴντα λὲς αὐτοῦ, διαόλου Λιάπη!
δὲν μὲ θεωρεῖς πῶς ἔγινα μαῦρος σαν τὸν ἀράκη;
Τσ' ἐν ἔχω εἰς τὸ περικὸ παρὰ πέντ' ἔξη μῆνες...
Δὲν μ' ἐρωτᾷς πῶς πέρασα, διαόλου γυιέ, τσ' ἔτσιαινες;
X.—'Ορέ παρὰ παρὰ τί λῆς ἐσύ, πέντε μονάχες μῆνες
ζωὴ καὶ κότα νὰ περνᾷς ἐδῶ εἰς τὸ 'Αθήναις.
A.—Τσαί πὲς μου δὰ δὲν φτάνουνε ἀκόμη ἄλλοι τόσοί
νάναϊ κανέναν 'στὸ στρατὸ τσ' ὕστερις νὰ γλυτώση;
X.—'Ορ' ἕνας χρόνος μοναχὸς ἐσὺ νὰ τὸ δουλιέψης,
δὲν ξέρεις κλέφτη νὰ βαρῶς, τοῦρκο νὰ σημαδέψης;
παρὰ παρὰ δὲ 'στὸ τακτικὸ χρόνος πολὺ νὺ μείνης,
δὲς λαβέντης 'στὸ βουνὸ τὸ λαγιασι νὰ ψήνης.

A.—'Αλοι βοή ποῦ σοῦρθενε, κακόσορτε φυλλάδη!
ἴντα μὲ κόρτσι ἐμένανε νὰ τρέχω σαν ζαρκαδι
ἀπὸ βουνὸ σ' ἄλλο βουνό, σαν νὰ μὲ τσυνηγοῦνε;
Δὲν φθάνει μιὰ δλόκληρη χρονιά ποῦ μάσκρατοῦνε,
τσαί δός του πῖα ζυμγασία τσαί δός του ἀγγαρίας,
τσαί δός του ἀκροβολισμοῦς τσαί δός του διμοιρίας,
τσαί δλο πῖο τρεχάματα τσαί δλο παρατάξεις,
τσ' ἐπ' ὦμον ἀομ! τσαί προσοχή, τσαί πάλι εἰς τὰς τάξεις,
τσαί τόσα ἄλλα νιράβαλα δίχως καμμιὰ αἰτία,
μόνο σ' ἀρέσει, Λιάπη μου, ν' αὐξήση τσ' ἡ θετσία;
X.—'Ορέ συνιρόφι πῶς τὸ λῆς, πῶς νὰ τὸ κρίνης ἔτσι;
δὲς μαζί μου νᾶρχεσαι νὰ ψήνης κοκορέτσι,
δὲς τὸ κλέφταις ζωντανὸ σαν γίδαίς νὰ τὸ πιάνης,
δὲς μαζί 'στὸ τακτικὸ, μαζί μου νὰ πεθάνης!
A.—Κὰ τώρα, διαλόπιστε, εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου;
μπᾶς τσαί ὁ τούριος Βοσσέρ ἔχει τὰ λογικά σου;
X.—'Ορέ ποιὸς ἦσθες νὰ τὸ λῆς καινούριος καπετάνος;
A.—Τσαί πῶς; δὲν τὸν θεωρεῖτενε ποῦ τρέχει μετὸ κράνος;
X.—'Ορέ τί θέλει νὰ τὸ λῆς 'στὴν κλεφτουριά τὴντόση;
A.—'Ἦλθενε τὸ ταχύτερο νὸ μᾶς διοργανώση.
X.—'Αλιὰ μελιὰ βερσίν! αὐτὸς χαλκῶματα γανόνει,
καὶ ψύγα ψύγα δὲν μπορεῖς νὰ ὀίγη τὸ μιλίονι;
A.—Μπορεῖ τσαί τὰ μιλίονια σας, ἂν θέτενε, νὰ παίξη,
τσ' ἂν τοῦ ἀνθαδιάζετε μπορεῖ γὰ σας τῆς βοέτη.
X.—'Ορέ νὰ βοέξης πῶς τὸ λῆς! δὲς καὶ 'στὰ κρικόνια
νὰ βαλῆ ὁ καπετάν Βοσσέρ θητσίας τρία χρόνια.
A.—Κὰ τώρα ἴντα κάθεσαι, ζαβέ μου, τσαί μοῦ ψάλλεις;
τσαί δὲν θεωρεῖς πῶς οβύσαμε τσ' ἀκόμη ἀντιβάλλεις;
X.—'Ορέ τὰ δρέφι πῶς τὸ λῆς, πῶς νὰ τὸ κρίνης ἔτσι;
τόκα, μαζί μου νᾶρχεσαι, γὰ τῶς ἔνα γκιουβέτσι.
(Τὸν πιάνα ἀπὸ τὸν λαιμό, σὲ μιὰ ταβίρα μπαίνει,
κι' οἱ δύο μέγουν σύμφωνα καὶ συνεννοημένοι).